

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu a soudce zpravodaje JUDr. Tomáše Langáška, soudce JUDr. Petra Průchy a soudkyně Mgr. Jany Brothánkové v právní věci žalobkyně: **PHARMING, a.s.**, IČ: 45311013, se sídlem Milíčova 8/434, Praha 3, zastoupená JUDr. Jaroslavou Šafránkovou, advokátkou, se sídlem Lublaňská 673/24, Praha 2, proti žalovanému: **Státní úřad inspekce práce**, se sídlem Kolářská 451/13, Opava, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. září 2014, č. j. 3516/1.30/14/14.3, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 15. března 2017, č. j. 15 A 77/2014 - 79,

takto:

I. Kasační stížnost žalobkyně **se zamítá.**

II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Dne 14. března 2013 provedl Oblastní inspektorát práce pro Ústecký kraj a Liberecký kraj (dále též „oblastní inspektorát“) v součinnosti s Policií České republiky, SKPV Rumburk, u žalobkyně kontrolu dodržování povinností vyplývajících z právních předpisů k zajištění bezpečnosti práce a z právních předpisů k zajištění bezpečnosti provozu technických zařízení se zvýšenou mírou ohrožení života a zdraví. Šlo zároveň o zjištění příčin a okolností pracovního úrazu zaměstnance žalobkyně, pana R. G., který se stal několik dní předtím, dne 8. března 2013. Pan G. (dále jen „zraněný zaměstnanec“) utrpěl při manipulaci s lisem vážný úraz s trvalými následky v podobě amputace levé ruky nad loktem. Z protokolu o kontrole ze dne 4. června 2013, č. j. 10356/7.41/13/15.2,

doplněného fotodokumentací a videozáznamem, vyplynuly následující skutečnosti: „*V přízemí výrobní haly v provozovně Krásná Lípa se nachází lisovna papírového odpadu, v níž je umístěn lis BIG VAK 2540 zelené a žluté barvy č. 1396. Pravá část lisu je opatřena tlačítky s nálepkami v češtině, ve střední části jsou jednokřídlá plechová dvířka cca 87 x 80 cm a uprostřed nich otvor cca 45 x 24 cm, který je volný a umožňuje prostrčit dovnitř jakýkoli předmět i ruku. Chybí zde průsvitná, pravděpodobně plexisklová zábrana, která sloužila k nahlédnutí, ale zabraňovala vsunutí ruky. Případnému otevření dvířek měl zabránit elektrický stykač, který by po otevření dvířek vypnul posuv lisu. Tento stykač byl oproti původnímu stavu od výrobce odstraněn, čímž byla odstraněna i funkce automatického ochranného okruhu, která zajišťovala vypnutí lisu v okamžiku svévolného, nechtěného či náhodného otevření dvířek lisovací komory. Funkce se po odstranění ovládaly ručně, tudíž dvířka mohla být permanentně otevřená.*“

[2] Na základě těchto zjištění uložil oblastní inspektorát žalobkyni rozhodnutím ze dne 24. července 2014 pokutu ve výši 150.000 Kč. Dospěl totiž k závěru, že výše uvedený lis BIG VAK nebyl minimálně dne 8. března 2013 vybaven ochranným zařízením, které chrání život a zdraví zaměstnanců, tudíž nenaplnil minimální požadavky na bezpečný provoz a používání při existenci rizika kontaktu či zachycení pohybujícími se částmi zařízení, jelikož byla vyřazena funkce automatického ochranného okruhu, která zajišťovala zastavení chodu lisu v případě otevření dvířek lisovací komory. Žalobkyně tak porušila povinnost stanovenou v § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 309/2006 Sb., kterým se upravují další požadavky bezpečnosti a ochrany zdraví při práci v pracovněprávních vztazích a o zajištění bezpečnosti a ochrany zdraví při činnosti nebo poskytování služeb mimo pracovněprávní vztahy (zákon o zajištění dalších podmínek bezpečnosti a ochrany zdraví při práci), ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o bezpečnosti práce“), a v § 3 odst. 1 písm. d) nařízení vlády č. 378/2001 Sb., kterým se stanoví bližší požadavky na bezpečný provoz a používání strojů, technických zařízení, přístrojů a nářadí (dále jen „nařízení vlády o bezpečném provozu zařízení“). Oblastní inspektorát dále vyslovil, že žalobkyně porušila povinnost též stanovenou v § 4 odst. 1 písm. c) zákona o bezpečnosti práce tím, že nezajistila minimálně dne 8. března 2013 řádné udržování lisu BIG VAK, neboť na dvířkách lisovací komory chyběla plexisklová výplň zabraňující vsunutí končetin do lisovací komory. Oběma těmito porušeními se žalobkyně dopustila správního deliktu podle § 30 odst. 1 písm. r) zákona č. 251/2005 Sb., o inspekci práce, ve znění pozdějších předpisů.

[3] Proti rozhodnutí oblastního inspektorátu podala žalobkyně neúspěšně odvolání, a následně též správní žalobu. Její obrana spočívala v obou případech v tom, že prvního deliktu se nedopustila, neboť namísto originálního ochranného opatření zabudovaného do lisu z výroby zajistila bezpečnost svých zaměstnanců jiným přípustným způsobem, a to kombinací nového ochranného opatření (lis bylo možno udržovat v chodu pouze manuálním stiskem ovládacího tlačítka, při jeho puštění se lis zastavil) a administrativního opatření (lis směli obsluhovat jen tři speciálně proškolení lisaři, mezi něž zraněný zaměstnanec nepatřil, a žádní další zaměstnanci nebyli oprávněni lis používat). Ohledně druhého deliktu pak žalobkyně tvrdila, že plexisklo z dvířek lisu bylo odstraněno bez jejího vědomí krátce před úrazem a nebylo prokázáno, že by chybělo více než rok, ačkoliv správní orgány z tohoto zjištění vycházely. Při ukládání pokuty také podle žalobkyně oblastní inspektorát nesprávně zohlednil jako přitěžující okolnost úraz jejího zaměstnance

ze dne 8. března 2013 a žalovaný zase fakt, že se údajně nejednalo o první zjištěné porušení povinností žalobkyně na úseku bezpečnosti práce.

[4] Krajský soud v Ústí nad Labem (dále též „krajský soud“) žalobu jako nedůvodnou zamítl napadeným rozsudkem.

II. Kasační stížnost a průběh řízení o ní

[5] Proti výše uvedenému rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) včas kasační stížnost. V ní v podstatě zopakovala žalobní námitky s tím, že je krajský soud nesprávně posoudil.

[6] V prvé řadě žalobkyně namítala, že bezpečnost zaměstnanců byla v souladu s obecně závaznými právními předpisy dostatečně zajištěna jiným ochranným zařízením, a navíc ještě přijetím dostatečných administrativních opatření, popsaných výše. Z nařízení vlády o bezpečném provozu zařízení přitom podle stěžovatelky vyplývá, že minimální bezpečnosti zaměstnanců při používání výrobních a pracovních prostředků a zařízení lze dosáhnout alternativně buď (I.) vybavením zařízení zábranou nebo (II.) ochranným zařízením anebo (III.) přijetím opatření ze strany zaměstnavatele. Žalovaný podle ní nesprávně dovodil, že jiná (např. administrativní) opatření přicházejí v úvahu jen tam, kde nelze bezpečnost zaměstnanců zajistit ochranným zařízením nebo zábranou. Krajský soud přistoupil k výkladu ještě přísnějšímu, totiž že administrativní opatření zákon o bezpečnosti práce nezná, a tudíž ochranné zařízení je jediný způsob, jak může zaměstnavatel splnit svou zákonnou povinnost zajistit bezpečnost svých zaměstnanců. Stěžovatelka se naproti tomu opírá o jazykový výklad předmětného nařízení (spojka nebo), o princip právní jistoty (stěžovatelka vycházela při přijetí opatření právě ze znění předmětného nařízení) a též o logickou mezeru ve výkladu přijatém krajským soudem (stejně jako jiná opatření, nezná zákon ani zábrany, ani ty by tedy v tomto výkladu nepředstavovaly splnění zákonné povinnosti). Upozorňuje, že ani směrnice Rady 89/391/EHS nijak nerozlišuje mezi různými druhy opatření zajišťujícími bezpečnost a zdraví zaměstnanců.

[7] Dále k tomu stěžovatelka uvádí: „*Pokud jde o případné zranění lisaře při pádu či zavrávorání, je k tomu zapotřebí uvést, že pokud by lisař stojící u ovládacího panelu a držící příslušné tlačítko upadl či zavrávoral, nepochybně by dané tlačítko bezděčně pustil, čímž by se beran lisu okamžitě a bez dalšího zcela zastavil a k žádnému zranění způsobeného lisem by nedošlo. Pokud jde o případné zranění ostatních našich zaměstnanců při chodu lisu, je k tomu zapotřebí uvést, že bezpečnost ostatních našich zaměstnanců, kteří, znovu opakujeme, nebyli oprávněni lis vůbec užívat a neměli tedy ani žádný důvod ani oprávnění se k lisu jakkoli přibližovat či jej snad dokonce zapínat, byla i tato jejich ochrana náležitým způsobem zajištěna. Lisaři by totiž už při přiblížení se cizí osoby k lisu, byť stále v bezpečné vzdálenosti této osoby od lisu, okamžitě pustili tlačítko ovládající beran lisu, čímž by se lis okamžitě zastavil. Nehledě na to, že lisař při používání lisu sledoval nejen ovládací tlačítka lisu, ale také hned vedle se nacházející lisovací komoru, takže by nepochybně pustil tlačítko ovládající posun beranu lisu a lis zastavil, pokud by viděl, že by se k lisovací komoře, a tedy i k pohyblivým částem lisu uvnitř lisovací komory, přibližoval jiný náš zaměstnanec. Tímto způsobem tedy byla ochrana našich*

ostatních zaměstnanců více než dostatečně zajištěna, nehledě na to, že s lisem byli oprávněni pracovat výlučně lisaři a že lis, pokud s ním nebylo pracováno, byl zcela vypnut.“

[8] Další skupina námitek se týkala nesprávného zjištění skutkového stavu. Podle stěžovatelky v otázce chybějícího plexiskla ve dveřích lisu vyšly správní orgány nesprávně z toho, že nebylo na svém místě více než rok, a to jen proto, že proti tomuto zjištění obsaženému v kontrolním protokolu stěžovatelka nic nenamítala. Skutečnosti uvedené v protokolu o kontrole lze ale v navazujícím správním řízení zpochybnit, jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. května 2008, č. j. 4 As 21/2007 - 80. Stěžovatelka neúspěšně požadovala k této věci výslech svědků (všech tří lisařů) a provedení důkazu policejním spisem vedeným ve věci výše popsaného úrazu stěžovatelčina zaměstnance. I kdyby otázka, jak o odejmutí plexiskla došlo a zda se tak stalo s vědomím stěžovatelky, nebyla významná pro otázku viny, měla mít vliv na výši uložené sankce. Stejné důkazy pak stěžovatelka navrhovala neúspěšně provést i k otázce, zda se jí přijaté administrativní opatření na pracovišti dodržovalo. Správní orgány nesprávně vyšly z toho, že lis obsluhovaly i další nepovolané osoby, kromě zraněného zaměstnance, a to jen na základě usnesení státního zástupce ze dne 12. července 2013 ve věci vyšetřování výše popsaného úrazu. Krajský soud podle stěžovatelky pochybil i v další otázce. Soud vytkl žalovanému jako vadu to, že v odvolacím řízení provedl lustraci informačního systému vedeného orgány inspekce práce s výsledkem, že se nejednalo o první zjištěné stěžovatelčino porušení povinností na úseku bezpečnosti práce (pochybení byla v minulosti vytknuta jak stěžovatelce, tak její právní předchůdkyni), a na základě toho odmítl snížit pokutu uloženou oblastním inspektorátem, jak stěžovatelka žádala. Následně však soud dospěl k závěru, že nejde o natolik vážnou vadu, aby měla vliv na zákonnost rozhodnutí žalovaného. S tím stěžovatelka nesouhlasí, neboť neměla možnost se k učiněnému zjištění vyjádřit a toto zjištění přitom mělo vliv na výši uložené pokuty.

[9] Konečně stěžovatelka se ohrazovala též proti tomu, že krajský soud vyhodnotil jako souladný se zákonem postup správních orgánů, které jí při ukládání sankce přičetly k tíži úraz jejího zaměstnance, k němuž došlo několik dní před provedenou kontrolou. K úrazu přitom došlo *„hrubým porušením pravidel bezpečnosti práce ze strany pracovníka, který utrpěl úraz, a sice že nerespektoval zákaz lis používat, používal jej navíc v situaci, kdy on sám nebyl pro jeho obsluhu pracovně zařazen a při jeho obsluze musel hrubým způsobem porušit provozní předpis o jeho obsluze tím, že zřejmě zaaretoval tlačítko obsluhující pohyb berana lisu a byl tedy schopen vložit do lisu svoji ruku.“*

[10] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na konkrétní části napadených správních rozhodnutí, jež obsahují odpověď na stěžovatelčiny výtky. Upozornil, že stěžovatelka nerozporovala skutečnosti obsažené v protokolu o kontrole nejen v kontrolním řízení, ale ani v následném správním řízení. Na pravou míru pak uvedl, že ani při rozhodování o vině, ani při stanovení výše sankce nezohledňoval skutečnost, že plexisklo mělo chybět ve dveřích lisu více než rok, ale jen fakt, že zde chybělo v den kontroly ze strany oblastního inspektorátu. Usnesení státního zástupce ze dne 12. července 2013 bylo podle žalovaného provedeno jako listinný důkaz na návrh samotné stěžovatelky. A konečně lustrací informačního systému zjistil žalovaný pouze skutečnosti známé mu z jeho úřední činnosti a stejně tak známé i stěžovatelce.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[11] Nejvyšší správní soud shledal, že podmínky řízení jsou splněny, a kasační stížnost vyhodnotil jako přípustnou. Nejvyšší správní soud poté kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že není důvodná.

[12] Relevantní právní úprava, konkrétně § 4 odst. 1 písm. a) zákona o bezpečnosti práce, stanoví, že „*zaměstnavatel je povinen zajistit, aby stroje, technická zařízení, dopravní prostředky a nářadí byly z hlediska bezpečnosti a ochrany zdraví při práci vhodné pro práci, při které budou používány. Stroje, technická zařízení, dopravní prostředky a nářadí musí být vybaveny ochrannými zařízeními, která chrání život a zdraví zaměstnanců.*“ Ustanovení § 4 odst. 2 citovaného zákona pak uvádí, že „*bližší požadavky na bezpečný provoz a používání strojů, technických zařízení, dopravních prostředků a nářadí upravuje prováděcí právní předpis.*“ Tímto předpisem je nařízení vlády o bezpečném provozu zařízení, které v § 3 odst. 1 písm. d) upřesňuje, že „*minimálními požadavky na bezpečný provoz a používání zařízení v závislosti na příslušném riziku vytvářeném daným zařízením jsou vybavení zařízení zábranou nebo ochranným zařízením nebo přijetí opatření tam, kde existuje riziko kontaktu nebo zachycení zaměstnance pohybujícími se částmi pracovního zařízení nebo pádu břemene,*“.

[13] Pokuta byla stěžovatelce uložena na základě § 30 odst. 1 písm. r) zákona o inspekci práce, podle něhož se „*právnická osoba ... dopustí správního deliktu na úseku bezpečnosti práce tím, že ... r) neplní povinnosti při zajištění řádného stavu používaných výrobních a pracovních prostředků a zařízení stanovené v zákonu o zajištění dalších podmínek bezpečnosti a ochrany zdraví při práci a v nařízení vlády, kterým se stanoví bližší požadavky na bezpečný provoz a používání strojů, technických zařízení, přístrojů a nářadí*“. Podle § 30 odst. 2 písm. c) téhož zákona lze za tento správní delikt uložit pokutu až do výše 1.000.000 Kč.

[14] Nejvyšší správní soud úvodem připomíná, že stěžovatelka vede s žalovaným spor v tom směru, že opatření, která přijala, byla dostatečná k zajištění bezpečnosti a ochrany zdraví jejích zaměstnanců. Tato opatření přitom spočívala v tom, že stěžovatelka nechala odstranit z lisu ve své provozovně originální ochranné zařízení od výrobce (funkce automatického zastavení lisu v případě otevření jeho dvířek) a místo něj přijala jiné opatření (lis udržovalo v chodu tlačítko, které bylo třeba držet stisknuté). Podle úředního záznamu Policie České republiky, SKPV Rumburk, ze dne 11. března 2013 přitom bylo zjištěno, že „*již při výšce postavy kolem 172 cm lze s levou paží vsunutou nejméně nad loket do prostoru lisovací komory otvorem okénka v otevřených dvířkách dosáhnout na tlačítka ovládání posuvu beranu lisu. Dalším šetřením bylo zjištěno, že pokud by tlačítko posuvu beranu lisu bylo ve stlačené poloze drženo mechanickým zablokováním (např. zasunutím plochého předmětu – šroubováku, apod.), může osoba u lisu volně manipulovat v prostoru lisovací komory, aniž by jí v tom bránilo jakékoli další zabezpečovací zařízení.*“ Žalovaný v napadeném rozhodnutí nadto upozorňuje i na možnost, že jedna osoba mohla držet tlačítko a druhá manipulovat s materiálem v lisovací komoře. Popsané ochranné opatření bylo kombinováno s dalším, administrativním opatřením v podobě provozního řádu, podle nějž směli lis používat jen tři proškolení zaměstnanci (lisaři). Navzdory těmto opatřením došlo dne 8. března 2013 k vážnému úrazu stěžovatelčina zaměstnance, který v rozporu s provozním řádem obsluhoval lis a ten mu rozdrtil levou ruku.

[15] Nejvyšší správní soud se zcela ztotožňuje se správními orgány a krajským soudem, jestliže na základě výše uvedených faktů dospěly k závěru, že stěžovatelka se dopustila deliktu spočívajícího v tom, že nevybavila svůj stroj ochrannými zařízeními, která chrání život a zdraví zaměstnanců. Jak uvedl krajský soud, „*nařízení vlády představuje podzákonný předpis, který z povahy věci nemůže zmírňovat zákonné požadavky, nýbrž je může pouze blíže specifikovat v mezích stanovených zákonem.*“ Nejvyšší správní soud, s ohledem na závažnost a význam ochrany bezpečnosti a zdraví osob, souhlasí s názorem žalovaného, že nařízení vlády sice připouští „*přijetí opatření tam, kde existuje riziko kontaktu nebo zachycení zaměstnance pohybujícími se částmi pracovního zařízení nebo pádu břemene*“, z povahy věci jde však o opatření podpůrná, popř. jediná tam, kde ochrana zaměstnanců pomocí technických ochranných zařízení není k dispozici (zábrany vnímá Nejvyšší správní soud v tomto kontextu jako specifickou podmnožinu ochranných zařízení technického charakteru, kterou nařízení vlády samostatně zmiňuje jen proto, že jde o nejobvyklejší ochranné opatření). Tak lze např. v případě, kdy se manipuluje na otevřené ploše s pojízdným strojem, u nějž existuje riziko zachycení zaměstnance pohybujícími se částmi pracovního zařízení nebo pádu břemene, připustit, že bezpečnost zaměstnanců bude zajištěna kombinací jiných opatření (klíče od stroje budou vydávány jen pověřené obsluze, na ploše bude páskami vyznačen nebezpečný prostor pro manipulaci stroje, kam bude nepovolaným vstup zakázán apod.). To však lze připustit pouze tam, kde spolehlivější ochrana pomocí technických zařízení nepřipadá v úvahu. V konfrontaci se zákonem jako předpisem vyšší právní síly nelze zaujmout výklad, zastávaný stěžovatelkou, podle něhož by nařízení vlády jako podzákonný právní předpis vytvářelo prostor pro volnou úvahu zaměstnavatele, zda zvolí spolehlivější či méně spolehlivou úroveň ochrany svých zaměstnanců v podobě (pouhých) administrativních opatření v situaci, kdy zákon jednoznačně požaduje ochranná zařízení. V daném případě se ostatně jeví poněkud akademickým diskutovat na téma, zda administrativní opatření obecně mohla být postačující, neboť je zjevné, že ta, která stěžovatelkou přijata byla, zjevně nebyla dostatečná s ohledem na skutková zjištění žalovaného.

[16] Jak uvedl krajský soud, u ochranného zařízení je nezbytné, aby nebylo závislé na lidském faktoru. Krajský soud v této souvislosti upozornil: „*Pokud žalobkyně tvrdí, že lisař by v případě přiblížení třetí osoby okamžitě pustil tlačítko, čímž by se lis zastavil, soud zdůrazňuje, že stačí jen chvilková nepozornost osoby obsluhující lis a může dojít k podobnému úrazu, jaký se stal ..., nebo i k úrazu s ještě horšími následky.*“ Navíc, jak trefně poznamenal v napadeném správním rozhodnutí žalovaný: „*Ochranné zařízení ... neslouží toliko k ochraně pracovníků před kontaktem s pohybující se částí pracovního zařízení v důsledku nepředvídané situace jako je upadnutí pracovníka, ale aby rovněž zabránilo úmyslné manipulaci s pohybujícími se částmi pracovního zařízení, například z důvodu usnadnění si pracovní činnosti (na úkor bezpečnosti).*“ Tomuto oprávněnému požadavku opatření přijatá stěžovatelkou naprosto nevyhověla, ba lze se domnívat, že odstranění původního ochranného zařízení bylo motivováno právě snahou urychlit a usnadnit práci s lisem na úkor bezpečnosti zaměstnanců. Jak lakonicky konstatoval krajský soud „*bez ohledu na technický vývoj stačilo, aby žalobkyně udržovala v provozu původní ochranné zařízení*“ a „*k uvedenému úrazu ... by nemohlo dojít, neboť při zavřených dvířkách by zaměstnanec nemohl strčit ruku do lisovací komory a při otevřených dvířkách by beran lisu nebyl v pohybu.*“

[17] Skutková zjištění učiněná správními orgány shledává Nejvyšší správní soud shodně s krajským soudem zcela dostatečnými. Skutečnosti, které chtěla stěžovatelka prokazovat těmi důkazy, jejichž provedení oblastní inspektorát pro nadbytečnost zamítl, skutečně nebyly pro výsledné rozhodnutí relevantní. Administrativní opatření přijatá stěžovatelkou byla nedostatečná, jak vyplývá z výkladu podaného výše, tudíž stěžovatelce by nijak nemohlo být ku prospěchu to, že byla dodržována. Nadto, i kdyby šlo o ojedinělý exces, tak přinejmenším dne 8. března 2013, kdy došlo k úrazu stěžovatelčina zaměstnance, který nebyl podle provozního řádu oprávněn lis obsluhovat, prokazatelně stanovená opatření dodržena nebyla. Obdobné je to s chybějícím plexisklem ve dvířkách lisu. Jak konstatoval krajský soud *„odpovědnost žalobkyně za správní delikty podle § 30 odst. 1 zákona o inspekci práce je koncipována jako odpovědnost objektivní, tj. bez ohledu na zavinění. Není proto podstatné, jak k odnětí výplně došlo a zda s tím žalobkyně souhlasila, neboť žalobkyně odpovídá výhradně za to, že neplnila povinnosti při zajištění řádného stavu používaných výrobních a pracovních prostředků a zařízení.“* Okolnosti odnětí plexiskla by správní orgány jen těžko mohly zohlednit též jako polehčující okolnost, neboť stěžovatelka měla povinnost lis pravidelně kontrolovat, přičemž, jak upozornil v napadeném správním rozhodnutí žalovaný, *„chybějící plexisklová výplň na dvířkách lisovací komory byla bezesporu zjistitelná pouhým pohledem“*. Zamítnutí důkazních návrhů ze strany správních orgánů tak bylo zcela v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 13. listopadu 2009, č. j. 5 As 29/2009 - 48.

[18] Jako nedůvodnou hodnotí Nejvyšší správní soud též námitku proti závěrům krajského soudu týkající se lustrace informačního systému správních deliktů vedeného orgány inspekce práce. Žalovaný tak učinil pouze proto, aby mohl reagovat na odvolací námitku stěžovatelky, podle níž oblastní inspektorát nezohlednil při stanovení výše pokuty v dostatečné míře jako polehčující okolnost fakt, že stěžovatelka nikdy předtím žádnou povinnost na úseku bezpečnosti a ochrany zdraví při práci neporušila. To se nahlédnutím do informačního systému nepotvrdilo. I kdyby Nejvyšší správní soud pominul fakt, že stěžovatelka žádné věcné námitky proti tomuto skutkovému zjištění nevznáší, tak nelze přehlédnout, že nemohlo jít o informaci, která by pro ni byla překvapivá. Nadto žalovaný zvážil fakt, že stěžovatelka ani její právní předchůdkyně nebyla za žádné pochybení v minulosti trestána (nešlo tedy o pochybení závažná), ale neshledal tuto polehčující okolnost natolik podstatnou, aby kvůli ní snížil uloženou pokutu. Z tohoto pohledu tak skutečně procesní vada spočívající v tom, že žalovaný neseznámil v odvolacím řízení stěžovatelku s výsledkem lustrace informačního systému, nemohla mít vliv na zákonnost napadeného odvolacího rozhodnutí.

[19] Nejvyšší správní soud neshledává nic závadného ani na tom, že správní orgány stěžovatelce přičetly stěžovatelce jako přitěžující okolnost fakt, že v důsledku porušení jejích povinností došlo k vážnému úrazu jejího zaměstnance. Jak uvedl krajský soud, trvalé poškození zdraví zraněného zaměstnance lze považovat za jeden z následků nedostatečnosti ochranných zařízení, resp. za následek porušení povinností stěžovatelky na úseku bezpečnosti a ochrany zdraví při práci. Přitom není podstatné, zda zraněný zaměstnanec v souvislosti se svým úrazem porušil nějaké předpisy, neboť – jak již bylo uvedeno – řádné ochranné zařízení by tomuto úrazu nepochybně zabránilo. Tyto závěry nejsou v judikatuře správních soudů nikterak nové, jak dokládá rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 21. srpna 2012, č. j. 78 Ad 5/2011 - 47, podle nějž *„při stanovení výše pokuty*

za správní delikt dle § 30 odst. 1 písm. s) zákona č. 251/2006 Sb., o inspekci práce (porušení povinnosti týkající se organizace práce a pracovních postupů), je třeba zohlednit jako přitěžující okolnost to, že došlo k pracovnímu úrazu s následkem smrti".

[20] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že krajský soud zhodnotil věc správně. Z výše popsaných důvodů vyhodnotil Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem v souladu s § 110 odst. 1 větou druhou s. ř. s. jako nedůvodnou a zamítl ji.

IV. Náklady řízení

[21] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 60 odst. 1, 7 s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona. Žalovaný měl ve věci úspěch, podle obsahu spisu mu však žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. června 2017

JUDr. Tomáš Langášek
předseda senátu